

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Historia Caini Et Abelis, Notis Criticis, Philologicis, Historicis Et Theologicis Illustrata[e]\$nElektronische Ressource

**Fecht, Johann
Fecht, Gustav Friedrich**

Rostochi, 1704

VD18 10451528-001

§. V.

[urn:nbn:de:bsz:31-41839](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-41839)

in eodem tot verbis non exprimitur. Quod si gemelli haud fuerunt, quí fit, quod æquali studio familiaeque curis addicantur, dispertitis inter eos operis, ut alter agrum coleret, alter pecoris ageret curam? Nempe reliqui, qui succedebant, fratres, intermixtis subinde scemellis, juniores fuerant; hi verò ut ætate pares, ita negotiis quoque paribus adplicari poterant. Itaque horum etiam solummodo fit mentio, cæteris silentio obvolutis. Gemellos fuisse Cainum & Abelem Jo. Lightfootus etiam persuasus fuit in Chron. Temp. & Notis in Genesin.

§. V. Ad v. eund. *Fratrem ejus Abelem.*) Non additur ratio, cur ita fuerit appellatus. Verosimile autem est, nec à communi omnium hominum vanitate, quippe quod nimis generale est, nec Prophetico spiritu à futura suæ cædis infelicitate ita appellatum esse. Quæ est *Simonis de Muys* sententia. Qui & *R. Cavi* opinionem refert, qui scribit, Adamum Cainum ad rem sacram faciendam destinasse. Unde ei magnificum imposuerit nomen, Abelem verò negotiis domesticis, quæ cum res vanæ essent, si cum Divinis comparentur, filium quoque inde voluisse nuncupatum. Quæ meras redolent fabulas. Qui putant, Evam Cainum suum pro Messia habuisse, dicere utique poterunt: vidisse interea Evam, se fuisse in opinione sua deceptam, itaq; vani nominis impositione errorem suum voluisse confiteri. Quod verò ab aliis, qui fiducia potius Messiam suum amplexam fuisse Evam statuunt, quam ut personam Caini pro Messia habuerit, meritò rejicietur. Sed si quid conjectare fas est, vanitatis vucula Abelem dehonefavit, quod corpore infirmior & pusillus prodierit, ut fieri vulgò in geminis solet, adeoque præ fratre vividiore robustioreq; vitam suam ad exiguum dierum spatium & quasi

quasi nullum tracturus esse videretur. Si quid verifimilius à quoquam proferri poterit, eundem avidissime amplexabimur, nec surripiemus inventi gloriam.

§. VI. Ad v. 3. *Ut offerret Cain.*) Quærit *Ben. Pererius* h. l. unde sciverint hi fratres in exordio mundi sacrificia offerre Deo? Respondet, potuisse hoc eos docere Adamum & potuisse etiam nullo docente ex tacito quodam naturæ instinctu cognitum habere. Hanc enim ostendere, DEUM esse ab homine omni cultu tam interiori quam exteriori colendum. Sicut autem, qui civili majestati subjecti sint, munera offerant dominis suis, tanquam argumenta subjectionis suæ; ita idem fieri debere ab homine erga Deum, ex ejusdem rationis dictato patescere. Libentissime hoc defendunt Romanæ partis affectuæ, ut sacrificia, tanquam jure naturæ subnixæ, in N. quocumque T. nominatim id sacrificium, quod Missaticum vocant, superesse necessariò debere obtineant. Discernenda ante omnia sunt sacrificia evcharistica à propitiatoriis. In his naturæ nihil omnino negotii est, cum Deum animalium sanguine coli, eorumque mactatione hominibus conciliari, non tantum nullo naturæ aut rationis argumento constet, sed rationi omni etiam adversetur. Quæ enim connexio inter bestiarum mortem est & iræ Divinæ, peccatis accensæ, propitiationem? Cum nec illam Deus unquam requisivisset, nisi præfigurari illa Christi mortem, iram DEI placantem, voluisset. Quod ad evcharistica spectat, non absurdum aut inconveniens rationi est, dona Deo offerri, animum gratum DEO testantia, quanquam his non indigeat Deus. Credibile tamen non est & his DEUM colere voluisse primos illos mundi incolas sine Divinæ voluntatis exploratione.